

HISTORIEN OM PER BREDESEN

Si «Ørn» til en gjennomsnitts fotballinteressert nordmann, og han vil blant garantert ta med navnet Per Bredeesen.

Si «Per Bredeesen» til en gjennomsnitts fotballgal italiener – det finnes noen millioner av dem – og han vil slå ut med armene i italiensk opprømtet og rope ut «Il grande laziale», den store Lazio-spilleren.

Fotballspilleren Per Bredeesen er historien om unggutten fra Horten som var proff i Italia i ni år, med en karriere bak seg som fortsatt gjør han til kjendis i det fotballgale stovellandet. Der nede husker de han som den lyse spissen – «il varechiva» – den blenda-hvite. Eller som «Raggio Di Sole» – Solstrålen.

Per Bredeesen er uten tvil en av de aller største norske fotballspillere. Pers høydepunkt var utvilsomt da han ble italiensk mester med Milan i sesongen 1956–57. Den bragden har ingen andre norske spillere klart.

Men andre høydepunkter var det også nok av. Hva sies om semifinale i Europacupen mot Manchester United på Old Trafford, der bare en skade fratok han muligheten for å spille finalen mot Real Madrid?

Med fem italienske klubber på ni sesonger ble det høydepunkter nesten hver søndag gjennom hele 50-tallet.

Landslaget

Per Bredeesen debuterte på landslaget 18 1/2 år gammel i 1949 mot Jugoslavia, og scoret mål i debuten.

Allerede året før hadde han debutert på B-landslaget, bare 17 1/2 år gammel.

Til sammen ble det bare 18 A-landskamper, noe merkelige regler må ta skylden for. Den gangen var det nemlig ikke mulig å spille på landslaget når du samtidig var profesjonell fotballspiller. Dagens landslag ville nok sett helt annerledes ut dersom vi ikke kan ha med profesjonelle fotballspillere.

Per vokste opp midt i Horten og debuterte på Ørns A-lag i 1947, bare 16 1/2 år gammel.

Da Per ble hentet til Italia av Lazio i 1952, var det landesorg i Horten, men han ble samtidig ønsket lykke til. Ingen kunne mene at han skulle gå glipp av denne muligheten.

Suksess i Italia

Vi lar Per Bredeesen fortelle om sin debut i Italia.

"Jeg dro til Lazio i Roma i 1952 og vi spilte på Torino stadion. Da Olympiastadion endelig ble innviet i Roma i mai 1953, ble det fart og fest.

Åpningskampen på Romas nye storstue i mai 1953 var et privatoppgjør mellom Roma og Lazio, foran 90.000 tilskuere, og det husker jeg godt" sier Bredeesen.

Per scoret det aller første målet og fikk en stor pengepremie som takk for nettkjenningen – og en stor «Coca Cola-pokal» fordi han ble kåret til banens beste spiller.

Han spilte tre sesonger for Lazio i Serie A, før han ble overført til Udinese. Etter denne sesongen, som han ser på sin beste i italiensk fotball, ble Per solgt videre til Milan for 1,2 millioner kroner – en ganske stor sum vel for 50 år siden.

Og Milan var ikke dårligere. De vant Serie A med åtte poengs margin og var klar for Europacupen neste sesong.

Per hadde imidlertid begynt å lengte hjem og brøt nesten kontrakten med Milan. Han dro likevel nedover igjen ut på høsten og spilte både E-cup og italiensk cup, men ikke så mange seriekamper.

Det viste seg vanskelig å få amatørskapet tilbake, så Bari ble neste stoppested.

Igjen fikk Per en bra sesong med det nyopptrykkede laget i Serie A. Da det heller ikke nå lyktes å få amatørskapet tilbake, avsluttet Per karrieren i Italia med to sesonger med Messina i Serie B.

Avsluttet i Ørn

Tilbake i Horten spilte Per nærmere 100 nye kamper for Ørn, før han satte et endelig punktum med én kamp i 1969, 39 år gammel. Da hadde han spilt i alt 213 kamper for klubbens A-lag, samtidig som han var spillende trener i 1963 og trener i 1969.

Hans sønn Per Gunnar Bredeesen ble seriemester med Vålerenga i 1983 og barnebarnet Morten Bredeesen Føske har også spilt på Ørns A-lag.

Som en passende avslutning tar vi med hva den beryktede «Evensa», frøken Evensen på realskolen i Horten sa til Per, da hun for 100. gang hadde hørt han i lekse på mandag. Hun visste naturligvis at han hadde vært ute og spilt fotball, både en og to kamper:

**«Du må huske på det, Per:
du kan ikke leve av
å spille fotball!»**

